

Urząd Marszałkowski
Województwa Kujawsko-Pomorskiego

Jadwiga Górna

Jadwiga Górna, córka Marianny i Józefa Pawlikowskich, urodziła się 15 października 1919 roku w Elgiszewie (powiat golubsko-dobrzyński). Miała dwoje rodzeństwa – brata i starszą siostrę. Rodzice Pani Jadwigi osiedlili się w Elgiszewie w czasie I wojny światowej. Wcześniej mieszkali w Stanach Zjednoczonych. Do ojczyzny powrócili z pobudek patriotycznych. Posiadali niewielkie gospodarstwo, z którego się utrzymywali.

W czasie II wojny światowej Pani Jadwiga była przymusową robotnicą w niemieckim gospodarstwie w Ryńsku (powiat wąbrzeski). Pod koniec wojny poznała Antoniego Górnego, za którego wyszła za mąż. Para doczekała się ośmiorga dzieci: Stefana, Edwarda, Heleny, Marii, Andrzeja, Urszuli, Jerzego i Wiesława. Najstarszy syn zmarł w wieku niemowlęcym. Rodzice prowadzili niewielkie gospodarstwo w Włgiszewie. Pani Jadwiga zajmowała się domem i wychowywaniem dzieci. Udzielała się również w kole gospodyń wiejskich. Jej chlubą był przydomowy ogródek. Wielokrotnie kwietne rabaty Pani Jadwigi nagradzane były w lokalnych konkursach na najładniejszy ogród.

Mąż Pani Jadwigi zmarł w 1992 roku. Po jego śmierci seniorka zamieszkała wraz z synami. Obecnie przebywa u najmłodszego syna Wiesława.

Mimo swoich lat żywo interesuje się bieżącymi wydarzeniami. Chętnie ogląda telewizję i słucha radia. Jest bardzo religijna, codziennie odmawia różaniec.

Seniorka doczekała się dziesięciorga wnucząt, jedenaściora prawnucząt i jednego praprawnuka.

Gertruda Chojnowska

Gertruda Chojnowska (z domu Kwiecińska) urodziła się 26 listopada 1919 roku w Grudziądzu jako córka Leokadii i Piotra. Jest jedynaczką.

Razem z mężem Alojzym przez całe życie prowadziła małe gospodarstwo rolne w Rudzie (powiat grudziądzki). Aktywnie działała w społeczności lokalnej. Przez wiele lat była członkinią koła gospodyń wiejskich w Małym Rudniku (powiat grudziądzki), pełniąc obowiązki skarbnika i sekretarza. Od lat młodości lubi czytać, szczególnie czasopisma.

Pani Gertruda posiada trzech synów i jedną córkę. Doczekała się dziewięciorga wnucząt i piętnaściora prawnucząt.

Stefania Dąbrowska

Stefania Dąbrowska, córka Agnieszki i Andrzeja Kazimierczaków, urodziła się 20 sierpnia 1919 roku w Jaksicach (powiat inowrocławski). Tam wychowywała się i pobierała naukę. Matka Pani Stefanii zajmowała się domem i opieką nad licznym potomstwem. Ojciec pracował u właściciela ziemskiego. Po latach majątek przeszedł na rodzinę Kazimierczaków. Gospodarstwo nastawione było na uprawę ziemi.

Pani Stefania wyszła za Mariana Dąbrowskiego. Para doczekała się siedmiorga dzieci: Włodzimierza, Stefana, Alojzego, Genowefy, Zenona, Benona i Aliny. Rodzina utrzymywała się z pracy na gospodarstwie. Pan Marian zmarł wcześniej (Pani Stefania od 49 lat jest wdową), a obowiązek wychowywania dzieci spadł na matkę. Razem z potomstwem przeprowadziła się do pobliskiej miejscowości Węgierce.

Pani Stefania całe życie poświęciła na pielęgnowanie domowego ogniska, starała się, by rodzinie niczego nie brakowało. Miała wyjątkowe zdolności kucharskie, smacznie gotowała i piekła pyszne ciasta. Lubiła robótki ręczne i prace manualne.

Po przejściu na emeryturę zamieszkała w Gniewkowie, u najmłodszej córki Aliny. Od zawsze była bardzo religijna, każdy dzień rozpoczynała modlitwą i uczestnictwem we mszy świętej. Do dziś codziennie odmawia różaniec.

Pani Stefania doczekała się 15 wnucząt, 26 prawnucząt, 15 praprawnucząt, a niedawno została prapraprababcią.

Opracowanie

Biuro Prasowe Urzędu Marszałkowskiego

20 grudnia 2019